

ANGELA DAVIS, DONA, NEGRA I COMUNISTA, PER DÉU!

www.encontrarte.aporrea.org

Ser dona ja és un desavantatge en aquesta societat sempre masculista; imaginin ser dona i ser negra. Ara facin un esforç major, tanquin els ulls i pensin, ser dona, ser negra i ser comunista. Quina aberració! Això ja és pensar molt. Birmingham, Alabama, fou el bressol d'una de les dones més notòries de finals del segle passat: Angela Davis. I és que com no ser-ho, si la membre del grup Panteres Negres va sofrir els embats d'Estats Units contrari a la triple càrrega que caracteritza a aquesta revolucionària sempre vigent, sempre al combat.

És sabut de sobres que el lloc on es crià Angela Davis era anomenat Dynamite Hill (Turó Dinamita), degut a que el Ku Klux Klan va dinamitar un gran nombre de cases d'afrodescendents, una cosa que marcà la seva percepció sobre la igualtat en un món que considerava injust. Voldria que seguissin amb l'exercici mental d'ubicar-se en les plataformes d'aquesta mare Àfrica.

El 26 de gener de 1944 va néixer Angela Yvonne Davis, a Birmingham, Alabama, filla d'un mecànic de cotxes i una professora d'escola. La seva mare fou una activista a favor dels drets civils i havia estat activa a l'Associació Nacional per l'Avenç de Persones de Color (NAACP, per les seves sigles en anglès), abans de que dita organització fos prohibida a Birmingham. A més, la Sra. Davies va decidir estudiar per obtenir un mestratge en art a la Universitat de Nova York, qüestió que provocà la mudança d'aquestes dues dones a la gran ciutat. Angela va assistir a una escola progressista a Greenwich Village, on varis dels professors estaven a la llista negra durant l'era Mc Carthy. Però abans havia viscut en un Birmingham ple de lleis racistes. Les escoles, els cines i tots els llocs públics estaven segregats i els negres havien d'asseure's als seients posteriors dels autobusos urbans. Podem posar-nos a les seves sabates? Les minories poden i estan submergides en sabates apretades des de sempre. Tal és el cas de les dones -que, tot i que no són minories de població, sí que ho han estat sempre des de les regnes de poder-, aquesta lluita no pot separar-se i aquest ha estat l'estandard d'Angela Davis.

Al 1961, Davis va anar a estudiar francès a la Universitat Brandeis a Waltham, Massachussets. La seva carrera incloïa un any a la Sorbona, a París. Poc després de tornar als Estats Units va poder recordar la lluita pels drets civils que s'estava duent a terme a Alabama quan quatre noies que va conèixer van ser assassinades en l'explosió de l'església Baptista al setembre de 1963.

Després de graduar-se a la Universitat Brandeis va passar dos anys a la facultat de filosofia de la Universitat J. W. Goethe de Frankfurt, a Alemanya (Occidental) abans d'estudiar sota la tutela de Herbert Marcuse a la Universitat de Califòrnia. Davies va rebre una gran influència de Marcuse, especialment la seva idea de que era un deure de l'individu rebel·lar-se contra el sistema.

Activisme

Els primers contactes d'Angela Davis amb l'activisme polític es produïren arrel de l'aparició del moviment pels drets civils dels anys 60. A més, Davies va participar en el moviment contra la guerra de Vietnam, però va ser com a membre dels Panteres Negres on Davis va començar a desenvolupar el seu pensament polític.

El moviment pacífic que es va crear per acabar amb la segregació racial al sud d'Estats Units, liderat per Martin Luther King, va sofrir una gran repressió i part d'aquest moviment va veure necessari agafar les armes per defensar-se. Els Panteres Negres van prendre una posició radical d'autodefensa que va estar estretament relacionada amb l'avenç de la seva teoria política. Mentre que altres grups parlaven de la fi del racisme en abstracte, els Panteres Negres relacionaven l'explotació capitalista amb la racista. Davis en una ocasió va declarar que "l'únic camí veritable per a l'alliberament de la gent negra és el que treballa cap a la total desaparició de la classe capitalista en aquest país". Aquesta lluitadora va dur la perspectiva de classe al centre de qualsevol debat sobre explotació. El que diferencia a Davis d'altres activistes feministes és que ella va saber discernir amb magnífica clarividència que l'explotació racista i sexista són intrínseques al sistema capitalista.

Al 1967 Davies es va unir al Comitè Coordinador No Violent Estudiantil (SNCC, per les seves sigles en anglès) i al Partit de les Panteres Negres. A l'any següent s'involucrà amb el Partit Comunista d'Estats Units. Davis començà a treballar com a catedràtica de filosofia a la Universitat de Califòrnia a Los Angeles. Al 1970, quan l'FBI li informà als caps de Davis, el Consell de Regents de Califòrnia, que ella era membre del Partit Comunista dels Estats Units, li rescindiren el seu contracte.

Davies participà a la campanya per millorar les condicions a les presons. S'interessà especialment en el cas de George Jackson i WL Nolan, dos afroamericans que establiren una sucursal dels Panteres Negres mentre estaven a la presó Soledad a Califòrnia. El 13 de gener de 1970, Nolan i uns altres dos presoners negres van ser assassinats per un dels carcellers. Uns dies després el Jurat del Comtat de Monterrey determinà que el guarda havia comès un "homicidi justificable".

Quan després, un guarda fou trobat assassinat, Jackson i uns altres dos presoners, John Cluchette i Fleeta Drumgo, van ser acusats de la seva mort. S'argumentà que Jackson buscava venjar-se de la mort del seu amic, WL Nolan. El 7 d'agost de 1970, el germà de George Jackson, Jonathan, de 17 anys, va irrompre a la cort del Comtat Marin amb una metralladora i després de prendre com a hostatge al jutge Harold Haley, demandà que George Jackson, John Cluchette i Fleeta Drumgo fossin alliberats. Jonathan Jackson fou ferit de bala i assassinat quan s'allunyava de la cort en automòbil. Als mesos següents Jackson publicà dos llibres: Cartes des de la presó i Soledad Brother. El 21 d'agost de 1971, George Jackson va ser metrallat al pati de la presó de San Quintín. Portava una pistola automàtica 9mm i els oficials van dir

que tractava de fugar-se. També es va dir que la pistola havia estat introduïda de contraban a la presó per Davis.

Davis es va donar a la fuga i l'FBI la nomenà com una de les "criminals més buscades". Fou arrestada dos mesos després en un motel de Nova York, però al judici va ser absolta de tots els càrrecs. Tot i així, degut a les seves activitats de militància, el governador de Califòrnia, Ronald Reagan, va demanar que a Davis no se li hauria de permetre donar classes en cap de les universitats estatals.

Davis treballà com a conferenciant d'estudis Afroamericans al Col·legi de Claremont, de 1975 a 1977, abans de convertir-se en catedràtica en estudis d'ètnia i de la dona a la Universitat Estatal de San Francisco. Al 1979, Davis visità la Unió Soviètica on va rebre el Premi Lenin de la Pau i va fer un professorat honorari a la Universitat Estatal de Moscou. Al 1980 i 1984, Davis fou candidata a la vicepresidència del Partit Comunista. A les eleccions presidencials de 1980 es presentà com a candidata a vicepresidenta. Actualment és professora de la Universitat de Califòrnia a Santa Cruz i segueix activa en el camp polític i social. La reforma dels règims penitenciaris és el seu principal objectiu.

Publicacions

A través de 13 assaigs Angela Davis traça un recorregut tant pels mites com pels buits històrics de l'experiència de les dones negres. Aborda el sexisme en les lluites per l'abolició de l'esclavitud, el racisme en el moviment sufragista i l'articulació de la raça i la classe en els primers moments de la lluita per l'emancipació de les dones. També els significats específics de l'emancipació, de l'explotació sexual i de classe, les experiències organitzatives autònomes de les dones negres. Tots aquests fets estan vertebrats per una continuïtat històrica i política que, segons Davis, és precís analitzar per entendre les dinàmiques d'explotació i les estratègies d'alliberament, no sols de les dones negres sinó de totes les dones. Els llibres que ha publicat inclouen: *If They Come in the Morning: Voices of Resistance* (1971), *Angela Davis: An Autobiography* (1974), *Women, Race and Class* (1981) i *Women, Culture, and Politics* (1989).

Aquesta obra, *Dona, raça i classe*, es va publicar per primera vegada al 1981 i, tot i que no s'hi utilitza en cap moment el terme, suposa un dels primers anàlisis sobre la interseccionalitat dels eixos d'opressió. És, a més, una de les principals aportacions al feminisme negre, juntament amb el manifest del Combahee River Collective o les obres de Bell Hooks, Audre Lorde o Barbara Smith.

ENTREVISTA A ANGELA DAVIS

A: Frontline
Primavera de 1997.

El seu mentor, Herbert Marcuse una vegada va dir, al '58, segons recordo, que una de les coses que passaria a mesura que els negres adquirissin victòries en el moviment de drets civils, seria que es crearia una burgesia negra i això realment és una de les coses que han passat si ho veiem des del nostre avantatjós punt de vista de 1997. Com veu el paper de la burgesia negra en la lluita que continua?

AD: En realitat hem tingut una burgesia negra o la creació d'una burgesia negra per molts més decennis... si observem a un dels nostres grans dirigents, W.E.B. Du Bois, estava associat amb una burgesia negra petitíssima al segle XIX, així que això no és quelcom totalment nou, tot i que la quantitat de negres que avui es conten entre la burgesia negra certament adquireix una enorme diferència.

En un sentit la recerca d'emancipació de la comunitat negra als EUA sempre ha sigut una recerca d'alliberament econòmic que significa fins a cert punt que l'augment de la classe mitjana negra seria inevitable. El que crec que és diferent avui és la falta de connexió política entre la classe mitjana negra i la quantitat creixent de negres que són més pobres que mai.

Però això no és inevitable? Hi ha hagut algun grup immigrant, que al tornar-se part de la corrent principal d'Estats Units, no hagi deixat enrere les seves arrels, en cert sentit?

AD: És veritat, però crec que el problema contemporani és la quantitat creixent de gent negra i altra gent de color que és llançada a un estat que els obliga a treballar en economies alternatives i el major número de persones que són empresonades. Això és nou. Aquest no és el camí típic cap a la llibertat que els immigrants han descobert tradicionalment als EUA.

I crec que he de dir que no podem pensar estretament sobre els moviments d'alliberament negres i no podem veure necessàriament aquesta divisió de classes com un simple producte o certa estratègia que els moviments negres han desenvolupat pel seu alliberament. Més aviat hem de veure els canvis estructurals que també han acompanyat les fites del moviment pels drets civils. Per exemple, hem de veure la globalització del capital, que augmenta, el sistema complet del capitalisme de transició que ha tingut un impacte sobre les poblacions negres avui, que per exemple ha radicat grans quantitats de treballs amb els que els i les negres tradicionalment han comptat i creat comunitats en les que la base d'impostos s'ha perdut com a resultat de les corporacions que es traslladen al tercer món per descobrir mà d'obra barata. Suggestiria que a finals dels 90 és d'extrema importància veure el predicament de la gent negra dins del context de la globalització del capital.

Una de les coses que em va impactar mentre retrocedia i revisava aquesta història, és que Martin Luther King comença aquest moviment en busca de justícia econòmica just abans de ser assassinat. El Partit de les Panteres Negres tot just s'està enlairant aquí a Califòrnia i d'una forma que sembla que hi va haver una marxa cap a l'amalgama d'aquests assumptes de classe i de raça de finals dels seixanta que d'alguna manera descarrilaren.

AD: Sí, crec que és molt important reconèixer que el Dr. King, precisament en el moment del seu assassinat, estava reconceptualitzant el moviment pels drets civils i buscant una espècie de relació de coalició amb el moviment sindical. Crec que és significatiu el fet que estigués a Memphis participant d'una manifestació dels obrers de sanitat que estaven en vaga. Ara, si veiem la forma en la que ha evolucionat el moviment obrer en l'últim par de dècades, veiem una quantitat creixent de negres que dirigeixen aquest moviment i això avui és cert.

També observem un moviment obrer cada cop més dèbil.

AD: Bé, això és el resultat de l'assalt general al moviment obrer i el resultat de la globalització del capital. Doncs sí, teniu tota la raó, però estic pensant en alguns avenços, diguem als 80, quan el moviment antiapartheid va començar a demanar més recolzament i força interna, els sindicalistes negres d'Estats Units van jugar un paper molt important en el desenvolupament d'aquest moviment antiapartheid als EUA. Per exemple, aquí mateix a la zona de la badia, un dels primers moments de pes en l'activisme fou la renúncia de part del sindicat d'estibadors a baixar la càrrega dels vaixells que venien de Sud-àfrica i aleshores l'ILWU va prendre el lideratge aquí a la zona de la badia, particularment com a resultat de la junta negra dins de l'ILWU, prengueren el lideratge en crear un moviment antiapartheid que es va difondre a tots els altres campus, UC Berkeley, Standford.

Almenys des del meu punt de vista, semblava com si estiguéssim atacant estructures i institucions i després de cert moment començà a sentir-se com si no fos possible. Els nostres dirigents foren assassinats, i una de les coses que estava llegint avui: 28 Panteres foren assassinats per la policia, però 300 Panteres Negres foren assassinats per altres Panteres, des de dins. Guerra sanguinària. Es començava a percebre com una tasca impossible pel que fa a allò que enfrontàvem. Com revivim aquest sentit de que una persona de veritat pot fer la diferència novament avui? I els nens d'avui estan propensos a veure en Tupac i Snoop Doggy Dog exemples de gent que lluita per a quelcom.

AD: És cert que és dins del regne de la política cultural que els joves tendeixen a penetrar en els assumptes de la política, el que crec que és bo, però no ens resoldrà els problemes. Crec que hauria de dir primer de tot que hem de tornar als 60 i hem de veure aquestes lluites i aquests objectius d'una forma relativament estàtica. El fet és que s'aconsegueixen conquestes importants i que encara poden veure's avui. Per exemple, el número de programes d'estudis Afroamericans als campus universitaris d'avui. Aquests canvis institucionals són inconcebibles fora d'aquest desenvolupament interior, relacionat amb el

Partit de les Panteres Negres i altres organitzacions. Els joves començaren a portar aquestes lluites als campus.

La última línia de l'assaig que Skip Gates va escriure sobre El Futur de la Raça diu: "Sols a vegades em sento culpable de ser un dels afortunats. Sols a vegades em pregunto per què". Em pregunto si alguna vegada se sent culpable per haver estat una dels que va sobreviure.

AD: Bé, sobre això hi penso. Però no sé si em sento culpable. Crec que té a veure amb el meu coneixement de que en un sentit tots tenim una certa quantitat de responsabilitat amb aquells que feren possible que aprofitéssim les oportunitats. La porta està oberta un moment. Si alguns de nosaltres podem escórrer-nos per l'obertura d'aquesta porta, ho devem a aquells que demandaren que la porta fos oberta perquè utilitzéssim el coneixement o les habilitats que adquirim no sols per a nosaltres, sinó també pel servei de la comunitat. Això és una cosa que crec haver decidit fa molt de temps.

Però què hi ha d'aquells que van ser arrestats al mateix temps que vostè, i que segueixen a la presó? Vostè va sortir. Va poder sortir en certa manera perquè es va convertir en una causa cèlebre, però n'hi ha altres que no.

AD: Sé que això és veritat però estic contestant la teva pregunta sobre la culpa, i tracto de suggerir que potser hi ha altres formes de lidiar amb això que no amb la culpa. Així que enlloc de sentir-me culpable el que he fet és continuar la tasca. Tot just vaig sortir de la presó, tot just quan va acabar el meu judici, primer de tot, durant el temps que vaig estar a la presó, hi havia una organització anomenada El Comitè d'Unió Nacional per alliberar a Angela Davies, i vaig insistir en que s'anomenés El Comitè d'Unió Nacional per alliberar a Angela Davies i a tots els presos polítics.

Tan aviat com va acabar el meu judici, vaig mirar d'utilitzar l'energia que s'havia desenvolupat al voltant del meu cas per crear una altra organització, a la que anomenem l'Aliança Nacional contra la Repressió Política i Racista. I què? Al juny es compliran 25 anys des del final del meu judici. I encara lluito per la llibertat dels presos polítics, Mumia Abu Jamal, els presos polítics de Puerto Rico, com Dinci Pargan, per exemple, Leonard Peltier. Estic involucrada en els treballs a favor dels drets penals en general. Crec que la importància de fer treball com a activista precisament és que et permet tornar i considerar-te no com un individu que hagués pogut assolir qualsevol cosa, sinó de ser una part d'un moviment històric en marxa. Aleshores no crec que sigui necessari sentir-se culpable. Perquè sé que estic fent el treball que ajudarà a més germanes i germans a desafiar a tot el sistema de justícia criminal, i tracto d'utilitzar tot el coneixement que pugui obtenir per continuar amb l'obra a les nostres comunitats, cosa que ens farà avançar.

Un dels problemes, quan arribem als anys 70 és que semblava que lluitàvem en contra d'institucions i estructures tant grans, que semblava que el que podia fer una persona era quasi res... Com recuperem aquest sentit d'una classe de poder per ser el suficientment atrevit per enfrontar-se a aquestes estructures?

AD: No sé si el moviment va fracassar com a resultat del caràcter aclaparador de les institucions que ens proposàrem canviar. Crec que la repressió hi va tenir molt a veure amb el desmantellament del moviment, i també l'assolir algunes victòries hi va tenir alguna cosa a veure amb la incapacitat del moviment de prendre's aquestes victòries com el punt de partida per buscar nous objectius, i desenvolupar noves estratègies.

Però crec que és extremadament important reconèixer les fites que conquistaren el moviment pels drets civils, el moviment del poder negre. No crec que féssim el suficient. Les transformacions institucionals van passar directament com a resultat dels moviments de la gent, la gent anònima, i per la qual cosa donaren la seva vida.

Com quina?

AD: Penso en el moment en que es va acabar la segregació al sud, per exemple, i el fet de que algunes negres decidissin boicotejar el sistema d'autobusos i això en realitat es va fer i aquestes lleis foren transformades o canviades.

El que també passà, per suposat, és que la lluita ja no es desenvolupa tant en els campus universitaris, es desenvolupa a les sales dels consells corporatius o dins de l'estructura corporativa i els que estem allí som ambdues, és una cosa molt estranya. Per una banda som més reticents per a referir-nos a aquestes coses racistes que veiem que passen en aquest entorn, però per l'altra ens estem tornant més afrocentrics al mateix temps. És gairebé com si sentíssim que si apareixem amb el nostre vestit kente això és tot, ja vam lluitar. A què es deu això? D'on ve?

AD: Crec que sorgeix d'una tendència comú a unir la negritud cultural amb l'antiracisme. Crec que aquest és un altre cas del qual en podem aprendre quelcom. Durant el període dels 60, quan nasqueren organitzacions com el Partit dels Panteres Negres, hi havia altres organitzacions nacionalistes culturals com la Organització EUA (US Organization), com la organització que Amiri Baraka desenvolupà i per suposat Amiri OK, hi havia el moviment de les arts negres que era de gran importància, però també hi havia la organització política de Baraka a Newark que va prendre una posició cultural nacionalista que va assumir que si érem capaços de connectar-nos amb la cultura dels nostres avantpassats africans, d'una o altra manera aquests amplis problemes que ens rodejaven: el racisme a l'educació, a les escoles, a l'economia, a la salut, etc., desapareixerien. Hi va haver conflictes i debats molt interessants entre grups com el partit de les Panteres Negres i els grups culturals nacionalistes als seixanta.

Quins van ser aquests debats? Quina era la naturalesa d'aquest debat entre les Panteres Negres i diguem un grup com US?

AD: El debat sovint s'enfocava en allò que havien de fer els joves negres que desitgessin associar-se amb un moviment d'alliberament, si havien de ficar-se en campanyes contra la violència policial, per exemple, o si havien d'enfocar la

seva energia en utilitzar roba africana i canviar-se el nom i efectuar rituals. Un dels noms que els membres dels Panteres Negres utilitzaven per a referir-se als que s'enfocaven en Àfrica i en els rituals africans era nacionalistes costelles de porc. Alguns de nosaltres dèiem que sí, que necessitàvem desenvolupar una consciència cultural de la nostra connexió amb Àfrica particularment des de que les estructures racistes havien confiat en una espècie de genocidi cultural que tenia les seves arrels en els temps de l'esclavitud, pel que molts de nosaltres argumentàvem que també podíem afirmar la nostra connexió amb els nostres avantpassats africans amb mitjans polítics, seguint per exemple la visió de Pan Africanisme del Dr. Du Bois, que era una noció antiimperialista del Pan Africanisme, enlloc del Pan Africanisme que projectava una imatge molt idealitzada, romàntica, d'Àfrica, una noció fictícia d'Àfrica, i assumia que tot el que havíem de fer era tornar-nos africans, per dir-ho així, enlloc d'involucrar-nos en lluites antiimperialistes organitzades. Per la qual cosa penso que el debat sobre el Pan Africanisme al principi, després de les conseqüències de la Primera Guerra Mundial, per exemple, en el qual hi havia participat el Dr. Du Bois, va prendre un caràcter diferent però va recapitular alguns dels conceptes i problemes dels anys seixanta.

I què li diu que estiguem al 1997 i que l'agenda Pan Africanista/nacionalista cultural és la que s'ha enganxat al cantó comercial, a la qual s'hi ha unit Wall Street? Aquest cantó sembla que ha triomfat i que el moviment antiimperialista, no s'ha retirat, però en realitat no se l'ha sentit molt.

AD: No em sorprèn que aquest aspecte del moviment nacionalista negre, el cantó de la cultura, hagi triomfat, perquè aquest és l'aspecte del moviment que era més útil, i quan veiem aquesta utilitat de la negritud estem veient un fenomen molt lucratiu i crec que la seva connexió amb l'ascens d'una classe mitjana negra és molt obvi. I respecte a la tradició de lluita i la tradició de lluita de l'antiimperialisme i l'anticapitalisme és una que ha de ser batallada i redisenyada contínuament. No passarà sola, no serà presa per les corporacions capitalistes i presentada com a quelcom que és lucratiu i a més agradable per a les masses.

Trobo interessant, en certa manera, que Kwanzaa -vostè coneix les idees de Karenga que aparentment van ser finançades per l'FBI, almenys en part- siguin qui rebin més adhesió per part dels negres, i no els ideals del Partit de les Panteres que parlaven de supervivència, almenys en certa manera, d'una supervivència econòmica.

AD: Fins a cert punt crec que ambdues tradicions han sobreviscut. La tradició cultural nacionalista ha estat utilitzada i per tant ha penetrat a la institució completa del capitalisme d'una manera que no han aconseguit les tradicions de lluitar contra la violència policial, però aquestes tradicions encara tenen molta vida. De fet crec que la resposta al judici d'OJ Simpson estava basada en una espècie de sensibilitat que va emergir de les moltes campanyes per a defensar a les comunitats negres contra la violència dels policies. I al final una figura com OJ Simpson va ser qui es va beneficiar d'aquestes sensibilitats, però crec que és important afirmar el fet que la sensibilitat segueix existint, i una espècie

de desig de moviments negres segueix existint, inclús, crec, entre els i les negres de classe mitja.

Això explica, em sembla, l'èxit de la Marxa del Milió de Persones, perquè la gent negra tendeix a considerar-se un poble en lluita. Aquesta ha estat la nostra història dins d'aquest país (EUA), i hi ha una espècie de nostàlgia per aquests moments quan la lluita es torna dramàtica, visible i poderosa, tot i que la Marxa del Milió de Persones no fou tan important, diria, perquè no hi va haver demandes polítiques que es referissin als problemes de pes que les comunitats negres estaven confrontant, però es van donar les imatges de lluita, les imatges de masses de persones que crec que afectaren, commogueren i li portaren plaer a molta gent negra. Ara potser podem utilitzar això. Potser podem confiar en això a mesura que construïm moviments que facin referència a l'empobriment de les masses negres, el complex presó/indústria. He de mantenir l'esperança de que és possible. Però al mateix temps crec que és important reconèixer el punt al que la gent negra de classe mitjana tendeix a confiar en una espècie de lluita imaginada que es projecta en comoditats com la roba kente per exemple, i imatges com la Marxa del Milió de Persones.

Ja havia criticat la Marxa del Milió de Persones? En què basa la seva crítica?

AD: Desenvoluparem aquesta crítica en base a diversos assumptes. Primer, l'error en integrar el gènere en la visió del que la comunitat negra necessitava, l'exclusió de les dones de la mateixa marxa, tot i que crec que finalment algú va dir que estava bé que les negres s'hi unissin, que no havien de quedar-se a casa cuidant als fills com se'ls demanava abans. Però la meua crítica també es basa en la política conservadora de la Marxa del Milió de Persones, la política conservadora, la tendència a confiar en el voluntariat, la manera en la que les polítiques de la marxa coexistien armònicament amb les polítiques de Newt Gingrich, per exemple, l'enfocament en els valors familiars que de nou unien la marxa amb uns dels desenvolupaments més conservadors a la societat d'EUA d'avui, l'atac als drets reproductius de les dones, etc. Si aquesta marxa del milió de negres hagués plantejat problemes com l'atac al sistema del benestar, l'atac als drets de reproducció de les dones, si hi hagués hagut un sentit de com referir-se a aquesta vasta problemàtica de la violència contra les dones, enlloc d'assumir que una estructura familiar patriarcal en la que els negres haguessin...

Expiat.

AD: Expiat però també assumit el seu paper com els patriarques de la família, perquè d'això és del que es tractava l'expiació. Els negres no eren els pares que havien de ser, no prenien el pes de la família de la forma que havien de fer-ho. Trobo això molt problemàtic perquè crec que és important que reconeguem que tot i que històricament les comunitats negres han estat molt progressistes respecte als problemes de raça i respecte a les lluites per la igualtat racial, però això no necessàriament es tradueix en posicions progressistes en assumptes de gènere, condicions progressistes en assumptes de sexualitat i a finals dels noranta hem de reconèixer la intersecció, la interconnexió que tenen totes aquestes institucions i actituds.

Ara que la Marxa del Milió de Persones ha acabat, considera que no fou correcte fer-la?

AD: Els que critiquem la Marxa del Milió de Persones no dèiem que no passaria. Dèiem que els debats al voltant dels problemes encarats per la marxa havien de permetre's particularment dins de les comunitats negres. Suposo que el que avui critico és la tendència a unir aquest moment dramàtic amb un moviment.

La nostàlgia a l'interior de les comunitats negres per aquest moviment massiu que involucra la reunió de vastes quantitats de negres és quelcom que sovint pot dur-nos a direccions improductives. Perquè al passat les manifestacions en les que pensem, la marxa de 1963 a Washington, per exemple, aquesta marxa no fou tan important, estava organitzada sense res més de fons. Era una demostració de la organització que s'havia estat donant per anys i anys, i assumir que un pot convocar a una marxa a Washington i que això sigui un moviment als 90 crec que és un tremend error. Diria que potser la importància de la Marxa del Milió de Persones és que va estimular una bona quantitat de discussions. Potser li va fer pensar a la gent que necessitem començar a regenerar una aproximació a la organització dels fonaments, que ens ajudarà a dirigir un moviment massiu.

Hi havia una tendència entre la gent de classe mitja que crec que participaren en aquesta marxa a identificar-se apassionadament amb el germà als carrers, sense encarregar-se de la classe de problemes polítics que es requereixen per a moure als negres de la pobresa a una posició de progrés.

Per suposat els germans als carrers s'estan identificant amb els rapers mafiosos o almenys sí que ho fan els germans menors als carrers, que és un nivell totalment diferent d'identitat simbòlica.

AD: I no sols els germans als carrers sinó també els germans de classe mitjana s'identifiquen amb els rapers mafiosos per l'abast que té aquesta música. I és possible pels joves de classe mitjana, i no sols per ells, sinó també pels joves blancs de classe mitjana i joves d'altres comunitats racials identificar-se amb la misogínia del rap mafiós.

Bé, no és sols misogínia. Ara sembla moure sols cap a un matusser materialisme. Els més recents son sols, sols nombren marques. Aquesta és la seva progressió. Com hem assolit un punt on al 1997 l'ètica de ser negre significa que no vas a l'escola a estudiar, que l'estudi equival a ser blanc i que d'alguna manera això és dolent?

AD: Bé, o és l'aproximació que se li fomenta als nens negres que facin o la que decideixen fer. Perquè tens aquest increment de la classe mitja i tens als germans i germanes joves que es dirigeixen cap a l'arena corporativa i que se'ls recolza perquè facin aquesta arena des de que són molt joves. Crec que aquest és un d'aquests moments en que hem de parlar sobre el deteriorament de les institucions.

I en realitat no puc culpar als pilots de germanes i germans joves que creuen que l'educació té quelcom que oferir-los. Perquè de fer, no té res per oferir-los. Suposa que obtenen un diploma de secundària que sigui significatiu. Quina classe de treball els espera? Els treballs que solien estar disponibles pels obrers ja no existeixen com a resultat de la desindustrialització d'aquesta economia.

Per tant, sovint els joves negres es tornen cap a les economies alternatives. Es tornen cap a l'economia de les drogues... les economies que van a, que aparentment els produiran algun tipus de guany material. No pots criticar a la gent per voler una vida decent o per voler viure decentment. Mentre que crec que és cert que hi ha molt a fer respecte a les idees que circulen entre els joves en àrees com el hip hop. Al mateix temps, no podem oblidar-nos del deteriorament de les institucions i la influència estructural sobre els joves.

Tornem-nos a la globalització del capital. Com es mobilitza al voltant d'un tema com la globalització del capital?

AD: Bé, et mobilitzes al voltant de la globalització del capital de formes locals. Òbviament hi ha algunes organitzacions que surten al carrer i diuen que volem acabar amb el sistema capitalista. Però òbviament això no passarà com a resultat de sols assumir aquesta postura. Crec que a les comunitats negres d'avui necessitem fomentar molta més organització interracial. Per exemple, vegem l'atac als immigrants. Tan els legals com els indocumentats. I on està la comunitat negra respecte aquest problema? Crec que és important reconèixer que hi ha una connexió entre el predicament dels problemes negres i el predicament d'immigrants que arriben a aquest país buscant una millor vida. La desindustrialització de l'economia estadounidenca que es basa en la migració de corporacions al tercer món on la ma d'obra és molt barata i per tant més lucrativa per a aquestes companyies crea, per una banda condicions en aquests països que empeny a la gent a emigrar als EUA buscant una vida millor. D'altra banda, crea condicions aquí que envien a més negres a les economies alternatives, les economies de la droga, les dones a l'economia dels serveis sexuals, i els envia al complex industrial de les presons.

Per això hem de descobrir com formular temes que ens reuniran a tots els que estem afectats d'una o d'altra manera per la globalització del capital... Quan considerem quant desitja pagar o estaria disposat a pagar un jove negre per un parell de bambes Nike, veritat? i després pensem en les condicions en les que es fan aquestes bambes a Indonèsia, o on sigui, al mateix temps que aquesta germaneta o germanet serà tractat al mercat laboral d'aquí com a indispensable i potser com algú que pot ser llançat al sistema penitenciari. Aleshores hi ha raons per unir-nos si podem descobrir alguna classe d'estratègies i tàctiques que permetin aconseguir-ho. Crec que aquest és el veritable desafiament d'aquesta era, el que significa que hem d'allunyar-nos d'una concepció limitada de la negritud. No podem parlar de la comunitat negra. Ja no és una comunitat homogènia, mai fou una comunitat homogènia. En un moment, tenia sentit parlar de la comunitat negra perquè estàvem lluitant contra el profund impacte del racisme a la vida de la gent de diverses formes.

Encara hem de lluitar contra l'impacte del racisme, però no passa de la mateixa manera. Crec que avui és molt més complicat que mai.

El fet de que els negres són ara una comunitat heterogènia ens absol de la obligació de seguir retrocedint, tots retrocedint, cadascun, assolir a cada un?

AD: Crec que hem d'insistir en certa responsabilitat que té la gent, en especial els que han arribat a ser de la classe mitjana perquè com el Dr. King va dir fa molt anys en un sentit han escalat i sortit de les masses sobre les espatlles de les seves germanes i germans i per tant, tenen certa responsabilitat.

Però depèn de la gent si assumeixen o no aquesta responsabilitat. No podem donar per assentat que aquesta gent, per virtut del fet de que és negra, s'associarà amb les lluites polítiques progressistes. Hem de desposseir-nos de les estratègies assumeixen que la unitat, que la unitat política negra és possible.

Quina és la coalició?

AD: Coalició política. Coalicions basades en la política. Crec que hem d'enfocar-nos amb ganes en els temes molt més del que ho haguem fet en el passat. Crec que hem, com he dit abans, de buscar crear estratègies de coalició que vagin més enllà de les línies de les races. Hem d'unir comunitats negres, comunitats xicanes, comunitats puertorriquenyes, asiàtiques.